

ПРОЛОГ

З вершини оглядової вежі принцеса Олівія озирала гірський пейзаж королівства, яке вона одного дня успадкує. Невдовзі її третій день народження, і вона така крихітна, що її батькові, королю Толемі Тридцять Другому, довелося підняти її над

старою кам'яною стіною. Зазираючи через край стіни в міцних татових руках, Олівія бачила тихі гори, порослі темним лісом, де-не-де помережані салативим весняним листям і бурхливими потоками блідо-блакитної води з віддаленого льодовика. Над цим умиротвореним краєвидом тихо стелився туман.

— **Дивись**, — сказав батько Олівії, показуючи вниз із оглядової вежі на велетенське дерево. Воно мало розлоге гілля та було вкрите ніжними рожевими квітами, чії пелюстки тяглися вгору, щоб привітати ранкове сонячне світло. — Ти пам'ятаєш історію цього дерева?

Принцеса Олівія усміхнулася і похитала головою, хоч вона й пам'ятала. Дівчинка хотіла почути, як тато знову розповідає про особливе дерево, символ королівства Алез. Вона радісно зітхнула, коли він почав оповідь.

— Тисячу років тому, — промовив король, а його подих м'яко лоскотав доньчине вушко, — наші предки перебралися через льодовик. Тоді ніхто не знав, що за цими горами. — На віддалі Олівія бачила зубчасті скелясті краї сірих гір, що півколом оточували її королівство. — То була **велепенська пригода**, — вів далі батько. — Люди, які прийшли сюди, були втікачами. Орда жакливих воїнів-вершників заповонила континент із другого боку гір, скрізь захоплюючи владу. Лише перебравшись через льодовик у з'ємлі, де, як вони знали, завойовники їх не дістануть, наші предки могли почуватися в безпеці. Вони слідували за солодким запахом цієї землі через кригу, щоб знайти долину. Ти знаєш, хто провів їх?

Король усміхнувся, позираючи згори вниз на свою яснооку кмітливую доньку, що навіть у неповні три роки, як йому іноді

здавалося, розуміла цей світ краще за багатьох дорослих.

— Так! — озвалася Олівія. — Але **скажи мені ще раз, татку!**

— Король Толемі Перший! — відповів він.

— Його звали, як тебе! — вигукнула Олівія.

— Точно! Визначний правитель, ім'ям якого назвали мене! Він знайшов Алез. Коли побачив це дерево, — Толемі вказав на дерево вниз, — яке називається..?

Він запитально подивився на доньку, і вона засміялася; її сміх він любив понад усе на світі.

— **Янгольське дерево!** — вигукнула Олівія. — Янгольське дерево дихає на королівство й охороняє його!

— Розумничка! Коли ж Толемі Перший побачив янгольське дерево, він устроїв

меча в землю під ним і сказав, що відтепер Алез стане королівством миру та краси, де кожен зможе почуватися в безпеці й **бути щасливим!**

— Де кожен зможе бути щасливим, — відлунням повторила Олівія, обертаючись, щоб усміхнутися татові. — З янгольським деревом!

— Доки квітне янгольське дерево, Алезу й усім його підданим нічого не загрожує, — проголосив її батько. — І наш обов'язок як королівської родини — пильнувати, щоб так тривало й надалі.

РОЗДІЛ І

Шість років по тому...

У королівській бібліотеці Олівія згорнулася калачиком в одному з величезних шкіряних крісел, вкрилася ковдрою, обійняла свого улюбленого ведмедика й читала стару книжку про палац. Намагалася спланувати **маршрут утечі**. Перегортаючи

сторінки, вона зітхала, але зовсім не радісно. Олівія хотіла знайти мапу палацу й довколишніх земель, щоб зрозуміти, чи є таємний шлях назовні, якого вона ще не знала.

Вона вже перепробувала все, що могла вигадати. Одного разу ледь не вибралася з маленьких воріт у велетенських стінах, які оточували палацове подвір'я. Ворота заховалися під таким товстим шаром плюща, що ніхто, крім Олівії, не здогадувався, що вони там є. Вона зуміла штовхнути їх і відчинити, але пройшла лише кілька кроків, коли почула, як хтось біжить позаду. Няня Ніна зловила її й повернула в палац до того, як Олівія встигла глянути на зовнішній світ хоч одним оком. Наступного дня охорона маленькі ворота замкнула.

Після цієї спроби втечі Ніні стало шкода самотньої Олівії і вона принесла кілька